

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ad Leonem X. Pontificem Maximvm

[Straßburg], 1519

VD16 L 3409

Conclusio XXV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34717

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN

non tamen statuit id facere, sed ad imaginē filij sui (id est, crucē) omnes conformare. Et quid opus est multis? Quāntūcūq; magnifice extollatur pœnarum remissio, quid quæso efficit apud eum, qui mortem & timorem mortis atq; iudicij ante oculos habet? Huic si omnis alia remissio prædicetur, & hæc nō remitti conceditur, nescio si consolationis aliquid reportet. Igitur horrorem mortis & inferni attende, & remissiones pœnarum uelis nolis, nihil curabis, ac sic nō nostro studio, sed rei necessitate uilificabunt indulgentiæ, quæ timorē mortis non tollunt.

CONCLUSIO. XXIII.

Falli ob id necesse est, maiorem partem pōpuli, per indifferētem illam & magnificam pœnæ solutæ promissionem.

ET HANC assero, & scio ita cōtingere. Nam ego ipse au diui multos nō secus intellexisse, quam quod sine omni pœna euolarent per indulgentias. Nec mirū, quādo illi sic scribunt, legunt, clamāt, quod si quis uenias consecutus, ante recidiuā moreretur, statim euolaret. Hæc omnia ita loquuntur, quasi non sint peccata, nisi actualia, ac si fomes relictus nulla sit imunditia, nullum impedimentū, nullū mediū, qd moretur ingressum regni. Cum nisi ipse sanetur, impossibilile sit intrare cœlū, etiā si nullū assit actuale, nihil eī inquinatū intrabit. Quo circa, horror ipse mortis, cum sit uitiū fomitis & peccatū, etiā se solo impedit introitū regni. Quia qui nō uoluntarie morit, nō obedit uocati deo, nisi inuitus. Et tantū ibi non facit uoluntatē dei, quā tum inuitus moritur. Tantum autem peccat, quantū nō obedit, uoluntati dei. Ideo rarissimus est, qui post omes uenias, non etiā in morte peccet, nisi n̄, qui cupiunt dissolui & uocant mortem. Igitur ut nō omnino cum eis discordem, dico, quod si quis sit perfecte cōtritus (id est, odiēs se, uitāq; suā, & summe diligēs mortē) statim euolabit, remissis sibi pœnis, sed quotus sit hic, tu uideris.

CONCLUSIO XXV.

Qualem potestatem habet Papa in purgatorium generaliter, talem habet quilibet Episcopus & curatus in sua diœcesi & parochia specialiter.

HAEC est illa blasphemia, quæ me mille mortibus dignum

DVLGENTIARVM AD LEONEM X. P. M.

fecit, iudicio scilicet Quæstorum, ne dicam quæstuariorum. Verum anteq̄ ego hanc conclusionem ostendam, paululum præfabor de proposito meo. Primum, dico iterum hic me disputare, non quo ad sententiã quã intendo istis uerbis (hanc enim cõstanter assero, quia eã tenet uniuersa Ecclesia) sed quo ad uerba.

Deinde, aduersarios meos etiam rogo, ut ferãt dolorem meum, quo crucior, dũ audio ea prædicari in Ecclesia Christi, quæ nunc scripta & statuta sunt, quando sanctis olim patribus, legimus uisum esse periculosissimũ, aliquid ultra præscriptum cœleste doceri, ut inquit Hilarius. & sanctus Spiridon Cypri Episcopus, huius disciplinæ tam rigidus obseruator fuit, ut interrumpet sermonem eius, qui tantum Græci uocabuli æquiuiocatio neuisus, Tolle cubile tuum & uade, dixerat, pro Tolle grabatũ seu lectum tuum & uade, reprehendens eum in re, quæ sensum nihil mutarat. Atque huius doloris mei ueniam, puto mihi iustissimẽ ab illis deberi, quando nos ferre cogimur, nuncq̄ rogati aut moniti, eorum præsumptiones quibus delectantur ea prædicare, in quibus nos cruciamur audiendo.

Non hæc dico aut ago, quod tam impudenter arrogans sim ut me inter doctos Ecclesiæ sanctæ numerandũ putẽ, multo minus inter eos, quos hæc sit statuere aut destituere, Atq̄ utinã nouissimũ merear Ecclesiæ membrũ fieri aliquãdo, Sed id potius ago, Cum sint in Ecclesia & doctissimi pariter & sanctissimi uiri, ea tñ est nostri seculi infœlicitas, ut etiã tanti non possint Ecclesiæ succurrere. Quid em̄ potuerit hodie doctrina, & pius zelus, satis probauit infœlix euentus eorum doctiss. & sanctiss. uirorũ qui sub Iulio secundo statuerunt reformare ecclesiã, instituto ad hanc necessitatem concilio. Sunt & alij passim, quos noui, optimi & eruditi pontifices, sed exemplum paucorũ imponit silentium plurimis. Est em̄ tempus pessimũ (ut ait Amos propheta) ideo prudẽs in illo tempore tacebit. Deniq̄ est nobis hodie Pontifex optimus LEO DECIMVS, cuius integritas & eruditio delitiæ sunt om̄ibus bonis auribus. Sed quid ille suauissimus homo potest unus, in tanta rerũ cõfusione, dignus profecto qui melioribus temporibus pontificaretur, aut meliora tempora essent sui pontificatus. Nostro seculo digni sumus pontificari nõ nisi Iulios secũdos, Alexandros Sextos, aut si quos alios, atroces

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN

Mezentios, uel finxerūt Poetæ. Nam bonos ridet hodie, etiam Roma ipsa, imo Roma oīm maxime, in qua enim orbis Christiani parte, liberius ludūt, etiam in summos pontifices, q̄ in uera illa Babylone Roma: sed sat ista. Cum itaq; præter innumeros priuatos, etiam in sedibus suis habeat ecclesia doctissimos, si prudens uoluissē existimari illorum exemplo, & ipse tacerem. Sed præstat uel a stultis, a pueris, ab ebris ueritatē dici, q̄ omnino taceri, ut fiducia doctiorū & sapientium animosior fiat, ubi audiunt nos, rude uulgus tandem pro rei nimia indignitate clamare, sicut ait Christus. Si hī tacuerint, lapides clamabunt.

Ista itaq; præfatus, ad cōclusionem uenio. & primo de ea secundum sententiā, deinde secundū uerba seu sententiā aliorum. Igitur in hac cōclusionē nihil loquor de potestate iurisdictionis, quā infra sequente mox cōclusionē nego, & supra. xxij. & viij. idem negaui. Hanc enim potestatē illi ex ijs uerbis cōeperunt, de qua dico sicut dixi. Statuat Ecclesia alterā partem eius quæstionis & sequar libentissime, Cessent interim temerarij suorum somniorū assertores. Ego dubito & disputo, an habeant potestatem iurisdictionis in purgatoriū. Et quātum hucusq; lego & uideo, teneo negatiuam, paratus tenere affirmatiuā, postq̄ ecclesie sic placuerit. Interim hic loquor de potestate uirium non iurū, de potestate operandi nō imperādi, ut sit sensus, Papa nullā quidem habet potestatē in purgatorium, sicut nec ullus alius Pontifex. Si autem habet aliquam, talem certe habet, qualis sit & inferioribus participata. Hæc autē est, qua Papa & quilibet Christianus potest suffragari, orare, ieiunare, &c. pro animabus defunctis Papa generaliter, Episcopus particulariter, Christianus individualiter. Patet itaq; cōclusio uerissima. Sicut enim Papa una cū tota ecclesia suffragat̄ aniabus (quale fit in die oīm animarū) Ita quilibet Episcopus cum sua diocesi id facere potest (sicut fit in diebus, q̄s uocant cōmunes) & Curatus in sua parochia (sicut fit in exequijs & anniuersarijs) Et quilibet Christianus in sua deuotione. Aut ergo nega, suffragiū esse intercessionem, aut concede quemlibet prælatū cū suis subiectis posse suffragari animabus.

Hæc igitur puto non esse tam dubia, quam sunt audaces illi sermones de iurisdictione Ecclesie in purgatorium.

CONCLUSIO XXVI.